

Arrest

nr. 301 911 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 2001.

1.2. Verzoekster dient op 12 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 18 december 2020 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.3. Verzoekster dient op 28 juni 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 4 augustus 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer X van 13 april 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.5. Verzoekster wordt op 25 april 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.6. De commissaris-generaal neemt op 21 augustus 2023 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U verklaart B. A. Y. te heten, de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de clan Jido te behoren. U verklaart te zijn geboren op 1 januari 2001 te Afgooye, Somalië en op 5 jarige leeftijd te zijn verhuisd met uw moeder, broers en zussen naar Jeddah, Saoedi-Arabië waar u verbleven heeft tot aan uw deportatie naar Somalië in april 2019. U heeft geen onderwijs gevolgd. Vanaf de leeftijd van 12 jaar begon u te werken als huismeid bij verschillende Arabische families te Jeddah. U werd opgepakt onderweg naar uw werk en overgebracht naar een opvangcentrum vanwaar u met het vliegtuig werd gedeporteerd naar Mogadishu, Somalië. In Mogadishu werd u opgewacht door uw oom aan vaderszijde die u naar zijn woning in Afgooye bracht waar uw moeder, broers en zussen reeds waren. De zoon van uw oom aan moederzijde, waarvan u verklaart dat hij lid is van Al Shabaab, kwam in de woning en vroeg u om met hem te trouwen. U weigerde omwille van zijn lidmaatschap en de daden die hij stelde als lid van Al Shabaab. Daarop werd u geslagen. Uw moeder adviseerde u om een huwelijk in overweging te nemen. Deze man ging weg en kwam steeds na een tijdje terug waarbij telkens hetzelfde scenario zich afspeelde. Op een dag toen u daar alleen in de woning was en de man opnieuw vroeg om te trouwen en u opnieuw weigerde, werd u in de heup gestoken met een mes en bedreigd. Uw geschreeuw deed de burens tussenkomen en u werd verzorgd aan uw verwonding. Op een moment dat de man terugkwam naar de woning was hij gewapend met een mes, was u niet aanwezig, zag de man de dochter van uw oom verkeerdelijk voor u aan en stak haar neer waarop ze stierf. Uw oom was boos en u werd daarop naar de burens gebracht. Uw oom heeft daarop geregeld dat u met een auto naar Mogadishu werd gebracht waar u iets minder dan een maand heeft doorgebracht in het huis van een onbekende familie. U verliet Somalië met het vliegtuig in juni 2017 met bestemming Turkije. U probeerde de grens met Griekenland over te steken waarna u opgepakt bent en weggebracht naar een opvangcentrum waar u 6 maanden heeft verbleven. Van daar uit nam u een trein naar Athene. U verbleef iets meer dan 2 jaar in een huis waar er nog andere migranten woonden. U leerde daar uw huidige echtgenoot, A. A. A., kennen waarmee u vermoedelijk in juli 2018 bent getrouwd. U heeft samen met hem een zoon, O. In augustus 2019 nam u een vliegtuig en kwam u op 10 augustus 2019 aan in België. U diende op 12 augustus 2019 **een eerste verzoek tot internationale bescherming** in. Op 25 mei 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over de gewelddaden en bedreigingen tegenover u door uw neef (tevens een lid van Al Shabaab) als gevolg van uw weigeringen om te huwen met hem en aldus evenmin aan uw verklaringen over de omstandigheden van uw verblijf in Somalië, noch aan uw verklaringen over uw laatste recente verblijf in Somalië an sich. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 18 december 2020 bevestigde de raad voor vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) in haar arrest de beslissing van het CGVS.*

*U verliet België niet en op 28 juni 2021 diende u er **een tweede verzoek tot internationale bescherming** in. Op 4 augustus 2022 nam het CGVS de beslissing om uw verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. U ging tegen deze beslissing in beroep. Op 13 april 2023 vernietigde de RvV in haar arrest met nummer 287523 deze beslissing. De RvV gaf aan dat uw verklaring op eer uw dochter niet te zullen besnijden en de vrees die u daarop uitte dat u bij terugkeer naar Somalië blootgesteld dreigt te worden aan vervolging omwille van deze verklaring op eer een wezenlijk nieuw element uitmaakt in het kader van de beoordeling van uw huidig en voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming. U werd daarop uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 26 juni 2023 om dit nieuw element nader te onderzoeken.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, dewelke in bovenstaande feitenrelaas staan beschreven, wat blijkt uit uw verklaring dat u blijft vasthouden aan uw verklaringen die u aflegde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 16). U stelt voorts naar analogie met uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u Al Shabaab vreest in geval van een terugkeer naar Somalië gezien u voor hen gevlucht bent (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 19). Ook wat betreft uw zoon, O.A. Y., haalt u een vrees aan in zijn hoofde ten aanzien van Al Shabaab gezien uw neef, een lid van Al Shabaab, met u wilde huwen en hij uw kind zou doden in geval van terugkeer naar Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 22) waarbij u de vrees in hoofde van uw zoon volledig baseert op uw verklaringen bij uw eerste verzoek tot internationale bescherming. Ten slotte geeft u aan dat u nieuwe documenten bij u heeft, maar u geen nieuwe elementen aanreikt en u ook niets meer heeft vernomen uit Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 16).

Wat betreft de door u ingediende documenten verklaarde u dat u deze documenten heeft verkregen sinds april 2021, dat u deze verkreeg van verre familie van u in Saudi-Arabië, dat u deze via e-mail heeft verkregen en dat de originele documenten in Saudi-Arabië zijn. U voegde toe dat u deze documenten indient om aan te tonen dat u werd gerepatriëerd van Saudi-Arabië naar Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 18)

Wat betreft de kopie van een Certificate of Evidence (n° 07452/15) d.d. 25 april 2017 verklaarde u dat dit document bewijst dat u gedeporteerd werd van Saudi-Arabië naar Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 18). Er dient hierbij allereerst opgemerkt dat dit document de stempel draagt van Arkan Al Hijaz Translation Office te Jeddah en er logischerwijze mag van uitgegaan worden dat dit een vertaling betreft en geen officieel document. Nergens kan enige officiële stempel of ander teken of symbool terug gevonden worden dat er zou kunnen op wijzen dat dit document een officieel document betreft van de Somalische ambassade te Jeddah. Hoewel er in deze vertaling wel wordt verwezen naar de officiële stempel – zie tussen haakjes Official Seal – is **deze vertaling niet vergezeld van (een kopie van) het originele document**. Bijgevolg kan deze vertaling niet beschouwd worden als een bewijs dat u werd gedeporteerd van Saudi-Arabië naar Somalië.

Wat betreft de kopie van een Emergency Certificate verklaarde u dat dit document bewijst dat u de Somalische nationaliteit bezit en u dit verkreeg bij de Somalische ambassade in Saudi-Arabië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 18). Allereerst dient opgemerkt dat het CGVS niet twijfelt aan uw Somalische nationaliteit en uw Somalische nationaliteit ook nooit ter discussie stond doorheen uw beide verzoeken tot internationale bescherming. Voorts dient vastgesteld naar analogie met de DVZ (Overzicht voorgelegde identiteitsen reisdocumenten + ontvangstbewijs d.d. 7 juli 2021) dat dit document **onleesbaar** is. Verder dient vastgesteld dat het document een foto bevat van een gesluierde vrouw, maar er onmogelijk kan vastgesteld worden dat dit een foto van u betreft.

Wat betreft kopie van een certificaat van vertaling van Al Hijaz Translation Office te Jeddah verklaarde u dat dit document de authenticiteit aantoont van het door u ingediende kopie van een Certificate of Evidence (n° 07452/15) d.d. 25 april 2017. Er dient hierbij opnieuw vermeld dat u slechts de eventuele

vertaling van bovenvermelde document heeft overhandigd aan de Belgische migratiediensten en u geen enkel leesbaar officieel document heeft neergelegd. Dit certificaat van vertaling kan bijgevolg enkel beschouwd worden als een document dat aantoont dat er te Jeddah een Arkan Al-Hijjaz Translation Office aanwezig is.

De RvV stelde in haar arrest van 13 april 2023 dat uw verklaring op eer uw dochter niet te zullen besnijden en de vrees die u daarop ter zitting uitte dat u bij terugkeer naar Somalië blootgesteld dreigt te worden aan vervolging omwille van deze verklaring op eer **een wezenlijk nieuw element uitmaakt in het kader van de beoordeling van uw huidig en voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming**. U werd daarop uitgenodigd tot een persoonlijk onderhoud op 26 juni 2023.

Gevraagd of u op de hoogte was waarom u werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud gaf u aan geen idee te hebben of het over uzelf zou gaan of over uw dochter (CGVS notities persoonlijk onderhoud d;d. 26 juni 2023 p 4 [verder NPO]) wat **bijzonder eigenaardig** is gezien uw dochter reeds over een vluchtelingenstatuut beschikt en u de beslissing van het CGVS tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw dochter ter zitting d.d. 22 maart 2023 bij de RvV aan de rechtbank heeft overgemaakt. Er kan enkel vastgesteld worden dat u zelf niet volledig op de hoogte bent van uw procedures hier in België waardoor **er reeds vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw geopperde vrees**.

Gevraagd wie van uw familieleden op dit moment nog allemaal in Somalië woont gaf u aan dat uw moeder, uw broers en zussen, uw grootmoeder, uw ooms, uw neven en nichten en uw schoonouders zich te Afgooye bevinden (NPO p 4). Gevraagd of uw familie op de hoogte is van het nieuws dat uw dochter een vluchtelingenstatuut heeft verkregen, reageerde u positief en verduidelijkte u - toen het u gevraagd werd - dat alle familieleden het weten namelijk uw moeder, uw schoonmoeder, uw schoonvader, uw broers en zussen en uw schoonbroers en schoonzussen en bevriende Somaliërs in het opvangcentrum waar u verblijft (NPO p 3). Bevrraagd naar de reactie van uw familieleden op het nieuws dat uw dochter een statuut heeft verkregen, gaf u aan dat **ze blij waren dat een van jullie (uzelf, uw echtgenoot of een van uw kinderen) een statuut heeft verkregen** (NPO p 3). U gaf eveneens aan dat uw familieleden ook weten waarom uw dochter een beschermingsstatuut heeft gekregen, namelijk omwille van het feit dat ze een risico op besnijdenis loopt (NPO p 6). Bevrraagd naar uw contacten met uw familieleden verklaarde u dat u zeer recent nog contact had met uw familie daar en jullie het hadden over uw situatie hier, hun situatie in Somalië, de gezondheid en de besnijdenis van uw dochter (NPO p 4). Verdere ingaand op de besnijdenis van uw dochter verklaarde u dat zowel uw familie als uw schoonfamilie willen dat uw dochter besneden wordt en ze jullie dwingen om uw dochter terug te brengen (NPO p 5) wat reeds **bijzonder eigenaardig is in het licht van uw verklaring dat ze blij zijn dat uw dochter een statuut heeft verkregen, wetende dat dit statuut toegekend werd omwille van het risico op besnijdenis**, en dus bescherming geniet van de Belgische autoriteiten ten aanzien van Somalië. De door u geschetste reacties van uw familieleden, naar aanleiding van het aan uw dochter toegekende beschermingsstatuut, zijn allesbehalve coherent te noemen.

Gevraagd sinds wanneer die 'bedreigingen', aanmaningen of deze verklaringen van uw familieleden betreffende de besnijdenis van uw dochter begonnen, gaf u aan dat dit sinds haar geboorte het geval was (NPO p 5). Gevraagd hoe uw familieleden reageerden toen uw dochter is geboren, verklaarde u dat ze blij waren met de geboorte en **compleet tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring** ze na een halfjaar ongeveer 'dat' (de aanmaningen tot besnijdenis nvdr.) begonnen te zeggen tegen u (NPO p 6). Dat u dan eens aangeeft dat deze aanmaningen of bedreigingen van uw familie begonnen toen uw dochter is geboren om luttele minuten later te verklaren dat dat gebeurde een halfjaar na haar geboorte **tast de geloofwaardigheid van de door u geopperde vrees ten aanzien van uw familieleden in een geval van terugkeer naar Somalië reeds ernstig aan**. Gezien uw dochter is geboren op 21 maart 2022 en op heden dus anderhalf jaar oud is, kan deze tegenstrijdigheid niet toegeschreven worden aan vergetelheid. Er mag van u verwacht worden dat u de gebeurtenissen van het voorbije anderhalf jaar nog helder voor de geest kan halen. In deze context dient tevens opgemerkt dat u, in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw dochter, tijdens het persoonlijk onderhoud in haar dossier, op 06/10/2022 – toen uw dochter dus reeds méér dan 6 maand oud was – **verklaarde dat uw moeder u nooit eerder sprak over de besnijdenis van uw dochter** (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 06/10/2022, p. 8 in dossier met CG-nummer 2221271 – toegevoegd aan administratief dossier). Deze manifeste tegenstrijdigheid met betrekking tot de door u beweerde druk vanwege uw moeder om uw dochter te laten besnijden, doet volledig afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Wanneer er u gevraagd werd wat er precies gezegd werd, wanneer u met uw familieleden sprak over de besnijdenis van uw dochter, verklaarde u enkel dat ze willen dat uw dochter wordt besneden, ze jullie dwingen om jullie dochter terug te brengen, en stellen dat ze niet zal kunnen huwen indien ze niet besneden is (NPO p 5). U verklaarde voorts, gevraagd naar uw reactie, dat u hen duidelijk maakte dat u uw dochter niet wilt besnijden, en dat uw familie daarop boos was op u, dat er u werd verweten dat u niet gehoorzaamt aan uw moeder, en u zo de cultuur verlaat (NPO P 6). U verklaarde verder dat ze u zeiden dat, indien u de zege van uw familie wilt, u uw dochter moet brengen om ze te laten besnijden. Voorts zou u uw familie ook zelf ingelicht hebben over de verklaring op eer die u ondertekende in België, waarin u beloofde om uw dochter niet te laten besnijden (NPO P 7). Gevraagd naar de reactie van uw familie, verklaarde u dat uw familieleden zouden gezegd hebben dat u toch naar hen dient te luisteren, omdat ze uw ouders zijn en het jullie cultuur is. Gevraagd of u dan op heden ruzie heeft met uw familie, verklaarde u eerder vaagweg dat zij langs de ene kant ruzie hebben met jullie, maar jullie niet met hen, en u hen blijft contacteren om te informeren naar hun gezondheidssituatie.

Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, valt enkel af te leiden dat uw familieleden enerzijds blij zijn met het feit dat uw dochter een beschermingsstatuut verkreeg in België omwille haar risico op besnijdenis, maar deze anderzijds nog steeds voorstander zouden zijn van een besnijdenis van uw dochter en willen dat u haar naar Somalië terugbrengt om een besnijdenis te laten uitvoeren; ze vinden dat u naar hen en niet naar de Belgische autoriteiten moet luisteren, ondanks het feit dat u een verklaring op eer ondertekende en een celstraf riskeert in België indien u uw dochter laat besnijden, en menen dat uw dochter niet zal kunnen huwen indien zij niet besneden wordt, en hun zege niet zal krijgen. Op geen enkel moment maakte u, gevraagd naar de gesprekken tussen u en uw familieleden over dit thema, enig gewag van bedreigingen die zij tegen u geuit zouden hebben in het kader van deze gesprekken. Het verbaast dan ook dat u – na de meerdere vragen naar de gesprekken tussen u en uw familie over dit onderwerp – aan het einde van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS op 26/06/2023 expliciet gevraagd of u bang bent voor iemand in uw familie, **plots gewag maakt van bedreigingen – zo zou zouden ze u ermee bedreigd hebben dat ze uw dochter zullen afpakken indien u terugkomt, en u zullen rehabiliteren en opsluiten. Enerzijds staat dit in schril contrast met uw eerdere verklaringen over de blijdschap van uw familieleden dat uw dochter een beschermingsstatuut verkreeg in België, en anderzijds eveneens met uw verklaringen over de gesprekken tussen u en uw familie over de besnijdenis van uw dochter, waarin u op geen enkel moment gewag maakte van dergelijke bedreigingen. Deze door u geopperde bedreigingen vanwege uw familieleden, omdat u niet wilt dat uw dochter wordt besneden, weten dan ook geenszins te overtuigen.**

Er dient ten slotte opgemerkt dat u geen enkel tastbaar element naar voren heeft gebracht die de aanmaningen en/of bedreigingen van uw familieleden enigszins zouden weten te staven.

Bovenstaande vaststellingen indachtig kan enkel vastgesteld worden dat u uw geopperde vrees ten aanzien van uw familie in geval van een terugkeer naar Somalië niet geloofwaardig heeft weten te maken.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u uw familieleden te vrezen omwille van uw weigering om haar te besnijden. In verband met uw minderjarige dochter A. Y., R., geboren op 21 maart 2022 in Lier, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat. Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek: “§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.” §2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.” § 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar. § 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.” § 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te

voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: “Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.” Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.” De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie. In verband met het feit dat u beweert de opvoeding van uw kinderen in België te willen verzekeren (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 26 juni 2023 p 5), merkt het Commissariaat-generaal op dat het zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt in haar verzoekschrift:

“II.1.1. Art. 57/6/2 Vreemdelingenwet luidt als volgt: [...]

*Verzoekende partij heeft opnieuw asiel aangevraagd omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet terug kan keren naar Somalië. Bovendien werd haar dochter A. Y. R., geboren dd. 21 maart 2021, als vluchteling erkend door verwerende partij op 16 december 2022. Dit is een nieuw element in kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming. Uw Raad oordeelde derhalve in het arrest van 13 april 2023 dat verwerende partij dit nieuw element bestaande uit vrees op een eigen vervolging omwille van de weigering van de besnijdenis van de dochter grondig te onderzoeken (**stuk 3**): [...]*

II.1.2. Verwerende partij stelt hieromtrent het volgende: [...]

Verzoekende partij merkt op dat omwille van het feit dat de beslissing vernietigd werd en zij opnieuw werd uitgenodigd, zij niet zeker was of zij bevraagd zou worden over haar eigen vrees dan wel de vrees van haar dochter (die eveneens aan haar gelinkt is): [...]

Wat betreft de reactie van de familie van verzoekende partij, wenst zij het volgende te verduidelijken. Immers, voor haar (schoon)familieleden speelt het geen rol op welke basis er een statuut werd verkregen. Zij zijn simpelweg “blij” dat de dochter een verblijfsrecht heeft verworven in het buitenland. Dit betekent niet dat de familie derhalve de diepgewortelde traditie van een vrouwenbesnijdenis niet zouden willen uitvoeren en zij bij verzoekende partij blijven aandringen om de dochter mee te nemen naar Somalië: [...]

II.1.3. Voorts stelt verwerende partij het volgende: [...]

Verzoekende partij verklaarde tijdens haar tweede groot onderhoud bij de CGVS dat ze reeds sinds de geboorte van haar dochter spreken over de besnijdenis. Verzoekende partij meende hiermee dat haar dochter nog zo jong is en haar familieleden reeds bezig zijn over de besnijdenis van een 1-1,5 jarig kind waardoor dit voor haar aanvoelde als “van haar geboorte”.

II.1.4. Verwerende partij zet vervolgens een summier motivering uiteen aangaande de eigen vrees van verzoekende partij: [...]

Verzoekende partij verklaarde het volgende: [...]

Zij benadrukt dat de reden voor een statuut van geen belang speelt bij haar familieleden en dat zij enkel oog hebben voor het feit dat de dochter een statuut heeft bekomen en hopen dat verzoekende partij op basis van de dochter ook een verblijfsrecht zal verkrijgen. Dit neemt aldus niet weg dat de familie nog

steeds van oordeel is dat een “goede Somalische vrouw” dient besneden te worden en dat zij hun eigen culturele praktijken boven de Belgische wet plaatsen.

Il.1.5. Indien men het tweede groot gehoor erop naleest, blijkt dat verwerende partij weinig tot geen aandacht heeft geschonken aan de mogelijke gevolgen voor verzoekende partij bij een terugkeer naar Somalië. Zo geeft verwerende partij een hele uiteenzetting weer van de Belgische strafrechtelijke bepalingen aangaande de vrouwelijke genitale verminking, doch voorziet niet in een mogelijkheid voor verzoekende partij om haar te houden aan de verklaring op eer die zij heeft afgelegd: [...]

Verzoekende partij is de enige wettelijke vertegenwoordiger van haar dochter daar de verwantschap met haar vader niet officieel is vastgelegd in België. Een refoulement van verzoekende partij impliceert dan ook uitdrukkelijk een refoulement van haar erkende dochter! Echter, verwerende partij rept hier geen enkel woord over en stelt simpelweg dat verzoekende partij kan vervolgd worden in België indien zij haar verklaring op eer schendt.

Il.1.5. Tot slot motiveert verwerende partij als volgt: [...]

Verzoekende partij bevindt zich thans echter in een onmogelijke situatie. Enerzijds kan zij niet terugkeren omwille van het statuut van haar dochter (die niet mag terugkeren), anderzijds loopt zij zelf risico op vervolging van haar familie indien zij toch zou terugkeren.

Verwerende partij erkent aldus dat in hoofde van de dochter van verzoekende partij een ernstig risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat in Somalië en erkende haar als vluchteling.

Wat er ook van zij, er wordt niet getwijfeld aan het feit dat de dochter van verzoekende partij een ernstig risico loopt op besneden te worden bij terugkeer. De dochter werd dan ook erkend als vluchteling en kan onmogelijk “terugkeren”.

Verzoekende partij is de moeder, ouder en de enige wettelijke vertegenwoordiger van het kind en verantwoordelijk voor de opvang opvoeding en opleiding van het kind.

Het tart werkelijk alles dat verwerende partij meent het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij en haar dochter apart te kunnen behandelen en aan de ene internationale bescherming te geven en de andere simpelweg aan haar lot over te laten. Een refoulement van de verzoekende partij impliceert immers ook een refoulement van de dochter. Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog!! Er wordt bovendien niets geargumenteed over wat de verzoekende partij te wachten staat wanneer zij haar verklaring op eer ook in Somalië wenst na te komen en zich aldaar blijft verzetten tegen een besnijdenis van haar dochter.

Er kan moeilijk gesteld worden dat de vrees van haar dochter niet haar vrees is als moeder én zij zelf risico op vervolging door haar dichte kring loopt bij het niet laten uitvoeren van de besnijdenis. Verder dreigt de verwerende partij van het statuut van de dochter een lege doos te maken als de verzoekende partij geen afgeleid statuut krijgt. Er kan immers moeilijk van haar verwacht worden dat zij haar dochter in België beschermt als zij hier niet mag zijn.

Il.1.6. Bovendien dreigt de thans bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter te ondermijnen.

De verzoekende partij dient ofwel terug te keren (wat gelet op het statuut van haar dochter niet kan), ofwel in de illegaliteit te gaan leven.

Aldus zou zij niet in staat zijn om haar dochter de menswaardige opvoeding te geven, die deze op grond van haar vluchtelingenstatus verdient (artikelen 23-35 Kwalificatierichtlijn). De verzoekende partij kan immers niet werken (omwille van de afwezigheid van enig verblijfsstatuut), noch heeft zij toegang tot enige bijstand.

Daarnaast wordt er tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat de dochter van de verzoekende partij zal opgroeien zonder moeder – nochtans moet de richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen – considerans 18 van de richtlijn: [...]

Tevens is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waar bovenstaande considerans naar verwijst: [...]

Als de verwerende partij genitale verminking dermate belangrijk vindt dat dit een beschermingsstatuut voor de dochter verantwoordt, dan is het onbegrijpelijk dat zij ditzelfde statuut hierna weer ondermijnt door de moeder niet als vluchteling te beschouwen.

Nochtans verantwoordt het hoger belang van het kind in casu tevens een statuut voor de moeder.

II.1.7. Verwerende partij schendt aldus manifest de 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Voormelde artikelen werden tevens geschonden doordat zij niet conform considerans 18 van de richtlijn 2011/95/EU gelezen werden.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgend overtuigingstuk toe:

“3. Arrest RvV met rolnummer 287 523 van 13 april 2023”

3. De beoordeling

3.1. Voorafgaand

3.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie

die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.1.4. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1 De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.2.2. De Raad verwijst vooreerst naar volgende pertinente passage in de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, dewelke in bovenstaande feitenrelaas staan beschreven, wat blijkt uit uw verklaring dat u blijft vasthouden aan uw verklaringen die u aflegde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 16). U stelt voorts naar analogie met uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u Al Shabaab vreest in geval van een terugkeer naar Somalië gezien u voor hen gevlucht bent (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 19). Ook wat betreft uw zoon, O.A. Y., haalt u een vrees aan in zijn hoofde ten aanzien van Al Shabaab gezien uw neef, een lid van Al Shabaab, met u wilde huwen en hij uw kind zou doden in geval van terugkeer naar Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 22) waarbij u de vrees in hoofde van uw zoon volledig baseert op uw verklaringen bij uw eerste verzoek tot internationale bescherming. Ten slotte geeft u aan dat u nieuwe documenten bij u heeft, maar u geen nieuwe elementen aanreikt en u ook niets meer heeft vernomen uit Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 16).

Wat betreft de door u ingediende documenten verklaarde u dat u deze documenten heeft verkregen sinds april 2021, dat u deze verkreeg van verre familie van u in Saudi-Arabië, dat u deze via e-mail heeft verkregen en dat de originele documenten in Saudi-Arabië zijn. U voegde toe dat u deze documenten indient om aan te tonen dat u werd gerepatrieerd van Saudi-Arabië naar Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 18)

Wat betreft de kopie van een Certificate of Evidence (n° 07452/15) d.d. 25 april 2017 verklaarde u dat dit document bewijst dat u gedepoteerd werd van Saudi-Arabië naar Somalië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 18). Er dient hierbij allereerst opgemerkt dat dit document de stempel draagt van Arkan Al Hijaz Translation Office te Jeddah en er logischerwijze mag van uitgegaan worden dat dit een vertaling betreft en geen officieel document. Nergens kan enige officiële stempel of ander teken of symbool terug gevonden worden dat er zou kunnen op wijzen dat dit document een officieel document betreft van de Somalische ambassade te Jeddah. Hoewel er in deze vertaling wel wordt verwezen naar de officiële stempel – zie tussen haakjes Official Seal – is deze vertaling niet vergezeld van (een kopie van) het originele document. Bijgevolg kan deze vertaling niet beschouwd worden als een bewijs dat u werd gedepoteerd van Saudi-Arabië naar Somalië.

*Wat betreft de kopie van een Emergency Certificate verklaarde u dat dit document bewijst dat u de Somalische nationaliteit bezit en u dit verkreeg bij de Somalische ambassade in Saudi-Arabië (DVZ verklaring volgend verzoek d.d. 7 juli 2021 punt 18). Allereerst dient opgemerkt dat het CGVS niet twijfelt aan uw Somalische nationaliteit en uw Somalische nationaliteit ook nooit ter discussie stond doorheen uw beide verzoeken tot internationale bescherming. Voorts dient vastgesteld naar analogie met de DVZ (Overzicht voorgelegde identiteitsen reisdocumenten + ontvangstbewijs d.d. 7 juli 2021) dat dit document **onleesbaar** is. Verder dient vastgesteld dat het document een foto bevat van een gesluierde vrouw, maar er onmogelijk kan vastgesteld worden dat dit een foto van u betreft.*

Wat betreft kopie van een certificaat van vertaling van Al Hijaz Translation Office te Jeddah verklaarde u dat dit document de authenticiteit aantoont van het door u ingediende kopie van een Certificate of

Evidence (n° 07452/15) d.d. 25 april 2017. Er dient hierbij opnieuw vermeld dat u slechts de eventuele vertaling van bovenvermelde document heeft overhandigd aan de Belgische migratiediensten en u geen enkel leesbaar officieel document heeft neergelegd. Dit certificaat van vertaling kan bijgevolg enkel beschouwd worden als een document dat aantoont dat er te Jeddah een Arkan Al-Hijjaz Translation Office aanwezig is."

Deze beoordeling is pertinent, vindt steun in de stukken van het dossier en wordt door de Raad bijgetreden. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoekster deze overwegingen onbesproken laat, zodat zij deze ook niet aan het wankelen brengt.

3.2.3. In het kader van het huidige volgend verzoek om internationale bescherming beroept verzoekster zich verder op een vrees voor vervolging omwille van bedreigingen door haar (schoon)familie wegens het ondertekenen van een verklaring op eer om haar dochter niet te laten besnijden.

Het volgend verzoek om internationale bescherming op deze grond, wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat:

(a) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de geopperde vrees aangezien verzoekster zelf niet volledig op de hoogte is van haar asielprocedure hier in België waarbij verzoekster bij het persoonlijk onderhoud dd. 26 juni 2023 aangaf geen idee te hebben of het interview ging gaan over haar of over haar dochter, wat opmerkelijk is aangezien haar dochter al erkend is als vluchteling;

(b) de door verzoekster geschetste reacties van haar familieleden naar aanleiding van het verkrijgen door haar dochter van de vluchtelingenstatus eigenaardig zijn waarbij (i) verzoekster aangaf dat haar familieleden blij waren dat één van hen een verblijfsstatuut had verkregen; (ii) het opmerkelijk is dat zowel verzoeksters familie als haar schoonfamilie toch willen dat haar dochter besneden wordt en ze verzoekster dwingen om haar dochter terug te brengen naar Somalië terwijl ze weten dat verzoeksters dochter een vluchtelingenstatuut kreeg toegekend omwille van het risico op besnijdenis;

(c) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de beweerde druk vanwege haar moeder om haar dochter te laten besnijden waarbij (i) de geloofwaardigheid van de door haar geopperde vrees ten aanzien van haar familieleden aangetast wordt doordat ze eerst verklaarde dat de bedreigingen door haar familie begonnen vanaf de geboorte van haar dochter en later verklaarde dat de bedreigingen pas begonnen een halfjaar na de geboorte en (ii) verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar dochter verklaarde dat haar moeder haar nooit eerder sprak over de besnijdenis van haar dochter en haar dochter toen reeds zes maanden oud was;

(d) verzoekster haar familie zelf heeft ingelicht over de verklaring op eer die zij ondertekende in België, waarin ze beloofde om haar dochter niet te laten besnijden waarbij gevraagd of verzoekster en haar familie op heden ruzie hebben, verzoekster vaagweg verklaarde dat zij langs de ene kant ruzie hebben met haar, maar zij dat verzoekster haar familie blijft contacteren om te informeren naar hun gezondheidssituatie;

(e) de bedreigingen door haar familieleden die verzoekster aanhaalt, geenszins weten te overtuigen waarbij (i) verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud wanneer er expliciet gevraagd wordt of ze bang is voor iemand in haar familie pas gewag maakt van de bedreigingen bestaande uit het afnemen van haar dochter en het opsluiten en rehabiliteren van verzoekster en (ii) dit in schril contrast staat met verzoeksters eerdere verklaringen dat haar familie blij was dat haar dochter een beschermingsstatuut had verkregen en met haar eerdere verklaringen over de gesprekken tussen haar en haar familie over de besnijdenis van haar dochter waarin verzoekster op geen enkel moment aangaf dat er dergelijke bedreigingen waren geuit;

(f) verzoekster geen enkel tastbaar element naar voren brengt die de bedreigingen door haar familieleden enigszins weten te staven;

(g) het loutere feit de ouder te zijn van een dochter die als vluchteling wordt erkend, geen gevolg heeft voor verzoeksters eigen verzoek om internationale bescherming en het niet automatisch recht geeft op toekenning van de vluchtelingenstatus, daar verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van haar familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan.

3.2.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

3.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.2.6. Waar verzoekster stelt dat het voor haar (schoon)familie niet uitmaakt op welke basis verzoeksters dochter werd erkend maar ze gewoon blij zijn dat ze een verblijfsstatuut in het buitenland heeft verkregen, wijst de Raad erop dat dit moeilijk te verzoenen valt met het feit dat verzoeksters familie haar zou bedreigen omdat ze weigert haar dochter te laten besnijden. Verzoekster heeft immers verklaard dat haar familie op de hoogte is van het feit dat haar dochter bescherming heeft gekregen om te vermijden dat ze vrouwelijke genitale verminking zou moeten ondergaan in Somalië. Het kan dan ook niet overtuigen dat verzoeksters familie enerzijds blij zouden zijn voor haar dochter dat ze de vluchtelingenstatus heeft verkregen in een land dat vrouwelijke genitale verminking strafbaar stelt en anderzijds verzoekster zouden bedreigen omdat ze niet toelaat dat haar dochter zou besneden worden. Volgens verzoekster is de reden van het verblijfsstatuut van haar dochter niet van belang voor haar (schoon)familie en vindt haar familie wel degelijk dat “een goede Somalische vrouw” besneden moet zijn en plaatsen ze hun eigen culturele gebruiken boven de Belgische wet. De Raad kan aannemen dat verzoeksters (schoon)familie haar aanmaant om haar dochter te laten besnijden, omdat dit hoort volgens de Somalische traditie. De Raad heeft begrip voor de moeilijke situatie, die dit teweeg brengt voor verzoekster, die wilt losbreken van deze traditie en haar dochter wilt beschermen tegen VGV. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster ook wel in staat is om haar wensen kenbaar te maken aan haar familie, waarbij zij aangeeft dat zij haar dochter niet wil laten besnijden, dat het haar dochter is en dat zij aldus de beslissing hierover kan nemen (zie NPO, p. 7). Dat verzoeksters (schoon)familie blijven hameren op het belang van de traditie en dat verzoekster zou moeten luisteren naar haar ouders, staat nog niet gelijk aan een houding van de (schoon)familie, die neerkomt op een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Indien verzoeksters (schoon)familie dermate gekant zijn tegen de beslissing van verzoekster om haar kind te beschermen tegen VGV, kan worden aangenomen dat zij zich niet positief zouden uitlaten ten aanzien van het beschermingsstatuut van het kind, dat specifiek gericht is op deze bescherming tegen VGV.

3.2.7. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal bovendien ook bij waar hij stelt dat: *“Gevraagd sinds wanneer die ‘bedreigingen’, aanmaningen of deze verklaringen van uw familieleden betreffende de besnijdenis van uw dochter begonnen, gaf u aan dat dit sinds haar geboorte het geval was (NPO p 5). Gevraagd hoe uw familieleden reageerden toen uw dochter is geboren, verklaarde u dat ze blij waren met de geboorte en compleet tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring ze na een halfjaar ongeveer ‘dat’ (de aanmaningen tot besnijdenis nvdr.) begonnen te zeggen tegen u (NPO p 6). Dat u dan eens aangeeft dat deze aanmaningen of bedreigingen van uw familie begonnen toen uw dochter is geboren om luttele minuten later te verklaren dat dat gebeurde een halfjaar na haar geboorte tast de geloofwaardigheid van de door u geopperde vrees ten aanzien van uw familieleden in een geval van terugkeer naar Somalië reeds ernstig aan. Gezien uw dochter is geboren op 21 maart 2022 en op heden dus anderhalf jaar oud is, kan deze tegenstrijdigheid niet toegeschreven worden aan vergetelheid. Er mag van u verwacht worden dat u de gebeurtenissen van het voorbije anderhalf jaar nog helder voor de geest kan halen. In deze context dient tevens opgemerkt dat u, in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw dochter, tijdens het persoonlijk onderhoud in haar dossier, op 06/10/2022 – toen uw dochter dus reeds méér dan 6 maand oud was – verklaarde dat uw moeder u nooit eerder sprak over de besnijdenis van uw dochter (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 06/10/2022, p. 8 in dossier met CG-nummer 2221271 – toegevoegd aan administratief dossier). Deze manifeste tegenstrijdigheid met betrekking tot de door u beweerde druk vanwege uw moeder om uw dochter te laten besnijden, doet volledig afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.”* Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het aanvoelt alsof de aanmaningen door haar familie al bezig zijn sinds de geboorte van haar dochter, omdat ze nog zo jong is. Met deze verklaring slaagt ze er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat ze wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop de aanmaningen door haar familie begonnen zijn. Er kan verwacht worden dat verzoekster dit correct in de tijd kan situeren aangezien dit betrekking heeft op een kernelement van haar relaas. Zoals de commissaris-generaal ook aangaf, is verzoeksters dochter slechts anderhalf jaar. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoekster in staat is om de gebeurtenissen van het voorbije anderhalf jaar nog helder voor de geest te halen. Er is een wezenlijk verschil tussen de vaststelling dat de aanmaningen reeds sinds de geboorte zouden zijn gestart, en dus al anderhalf jaar aan de gang zijn, en de vaststelling dat de aanmaningen pas begonnen op het moment dat verzoeksters dochter reeds zes maanden of ouder was. Aangezien verzoekster thans voorhoudt dat zijzelf persoonlijk een vervolgingsvrees koestert omwille van de houding van haar (schoon)familie, ten aanzien van de besnijdenis van haar minderjarige dochter, kan worden verwacht dat verzoekster dienaangaande coherente en heldere verklaringen aflegt, *quod non in casu*. Deze vaststelling doet twijfels rijzen over haar geloofwaardigheid.

3.2.8. De commissaris-generaal oordeelde verder terecht dat: *“Op geen enkel moment maakte u, gevraagd naar de gesprekken tussen u en uw familieleden over dit thema, enig gewag van bedreigingen die zij tegen u geuit zouden hebben in het kader van deze gesprekken. Het verbaast dan ook dat u – na*

de meerdere vragen naar de gesprekken tussen u en uw familie over dit onderwerp – aan het einde van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS op 26/06/2023 expliciet gevraagd of u bang bent voor iemand in uw familie, plots gewag maakt van bedreigingen – zo zou zouden ze u ermee bedreigd hebben dat ze uw dochter zullen afpakken indien u terugkomt, en u zullen rehabiliteren en opsluiten. Enerzijds staat dit in schril contrast met uw eerdere verklaringen over de blijdschap van uw familieleden dat uw dochter een beschermingsstatuut verkreeg in België, en anderzijds eveneens met uw verklaringen over de gesprekken tussen u en uw familie over de besnijdenis van uw dochter, waarin u op geen enkel moment gewag maakte van dergelijke bedreigingen. Deze door u geopperde bedreigingen vanwege uw familieleden, omdat u niet wilt dat uw dochter wordt besneden, weten dan ook geenszins te overtuigen.” Deze beoordeling wordt door de Raad bijgetreden. Indien verzoekster daadwerkelijk zou zijn bedreigd met een opsluiting en rehabilitatie, indien zij weigert haar dochter te besnijden, kan worden verwacht dat zij deze ernstige bedreigingen reeds eerder kenbaar zou hebben gemaakt, wanneer de *protection officer* haar meermaals heeft gevraagd naar de reactie van haar (schoon)familie op het beschermingsstatuut van haar dochter, dat gebaseerd is op de bescherming tegen VGV.

3.2.9. Waar verzoekster nog aanhaalt dat de commissaris-generaal onvoldoende aandacht heeft besteed aan de mogelijke gevolgen voor haar bij een terugkeer naar Somalië, wijst de Raad erop dat betoog feitelijke grondslag mist. Zowel uit de notities van het persoonlijk onderhoud als uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een beoordeling heeft gemaakt van de vrees van verzoekster bij een terugkeer naar Somalië. Verzoekster is dus wel degelijk bevraagd over de gevolgen voor haarzelf bij terugkeer en kan niet volhouden dat de commissaris-generaal hier onvoldoende aandacht aan heeft besteed. Dat in de bestreden beslissing tevens aandacht wordt besteed aan de Belgische strafrechtelijke bepalingen aangaande VGV, doet hieraan geen afbreuk.

3.2.10. Verzoekster wijst er nog op dat zij de moeder en wettelijke vertegenwoordiger is van het kind en verantwoordelijk is voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Zij betoogt dan ook dat de commissaris-generaal, die haar verzoek om internationale bescherming apart van haar dochter behandelde en aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg “aan haar lot over [laat]”, klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog verliest. Bovendien voert zij aan dat de commissaris-generaal van het statuut van haar dochter een “lege doos” dreigt te maken als zij geen “afgeleid statuut” krijgt. Er kan immers moeilijk van haar worden verwacht dat zij haar dochter in België bescherming biedt als zij hier niet mag zijn. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal het hoger belang van het kind miskent. In deze stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde: “Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat”. De Raad wijst er in dit verband nog op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Dit blijkt tevens uit het door de commissaris-generaal geciteerde arrest Ahmedbekov(a) van het Hof van Justitie, waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status

voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen, C-374/22 en XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die „gezinslid” in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt.

Zoals ook reeds in de bestreden beslissing werd aangegeven, staat het verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie. Ter terechtzitting gevraagd of verzoekster dienaangaande reeds de nodige stappen heeft ondernomen om dergelijke procedure op te starten, stelt de aanwezige raadvrouw dat zij hierover geen informatie heeft.

3.2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan de vrees voor vervolging door haar (schoon)familie wegens het ondertekenen van een verklaring op eer dat ze haar dochter niet zal laten besnijden, niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij als vluchteling wordt erkend.

3.2.12.. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, bevat het verzoekschrift geen concrete grieven of elementen, die de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op de door de commissaris-generaal en de Raad gedane beoordeling hiervan, naar aanleiding van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming.

3.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig een schending van deze laatste bepalingen opwerpen. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster niet wist dat het persoonlijk onderhoud waarvoor zij werd uitgenodigd over haar dochters vrees of haar eigen vrees ging, wordt als overtoollig beschouwd, zodat een onderzoek hiervan zich niet opdringt.

3.4. De Raad benadrukt finaal dat het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet bestaat om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES